

ligt ud, om man vilde forlange, at vedkommende Afdelinger, inden de udtog en Mand til Befalingsmandsleer, først skulde anfille Underfølgere af, om han havde Indfødsret eller ikke. Den ærede Landskingsmand, som udtalte sig mod disse Mænds Udnevnelse til Befalingsmand, udtalte sig kun derimod, forsaavidt de havde faaet Sekondlieutenantgraden, men vil han være konsekvent, maa han jo have den samme Indvending at gjøre mod en Udnevnelse til Korporal eller Underkorporal; alle tre Charger ere Befalingsmandscharger, og alle fire Slags Befalingsmand have et Antal Undergivne under sig, og i Tilfælde af Krig, naar der indtræder Fald af høiere Officerer, eller disse som Saarede maa sjerne sig fra Kamppladsen, kan en Korporals og en Underkorporals Kommando blive meget betydelig forøget. Det ærede Medlem udtalte: „Med Hensyn til Sekondlieutenanterne vil jeg dog blot gjøre opmærksom paa, at, dersom det var Stillingen, hvortil de Paagjældende kunde tages og sættes uden videre, saaledes at det var et militært Ombud, var Forholdet et andet, men det er jo en ganske frivillig Ting, om de Paagjældende ville overtage denne Bestilling eller ikke, og forsaavidt forekommer det mig, at man ikke uden videre kan sige, at der deri, at de aftenes deres Værnepligt, ligger en Bemyndigelse til at ansætte dem i den paagjældende Stilling uden Indfødsret.“ Det ærede Medlem har vist overet Bestemmelserne, som findes i Tillæget til Loven om Hærens Ordning af 25de Juli 1880. Naar det ærede Medlem havde gjort sig bekendt med denne Lov, vilde han have set, at derefter kunne Sekondlieutenantselever udtages ved Lvang ligesaa vel som Underkorporals- og Korporalselever — man har været nødsaget til at bringe denne Bestemmelse ind i Loven, fordi Tilgangen af Frivillige har viist sig utilstrækkelig — og at, naar de saaledes ved Lvang Udtagne have gjenemgaaet de Udbannelseskoler, som ved kongelig Anordning skulle fastsættes, kunne de udnævnes til Sekondlieutenant, enten forsaavidt de selv ønske det, eller forsaavidt de blive indfaldte til Tjeneste med deres Afgang. At dette Sidste vil ske og ske efter en udstrakt Maalestok, nærer jeg ikke ringeste Tvivl om; thi hidtil idetmindste har det viist sig umuligt at skaffe det fornødne Tal af Sekondlieutenanter tilveie ad Frivillighedens Veie. Det forekommer mig ogsaa, for at jeg skal gjentage, hvad jeg begyndte med at sige, at det vilde være ubilligt at negte Ublændinge, der tvungne skulle aftenes deres Værnepligt her i Landet, Afgang til værnepligtige Befalingsmandsposter, og at Krigsministeriet derfor har været i sin fulde Ret ved at udnævne de to her paagjældende Mænd til Sekondlieutenanter.

Magen: Hvad den ærede sidste Læser bemærkede angaaende Tillæget til Hærløven, antager jeg, maa bero paa en Misforstaaelse; thi jeg maa

gjøre opmærksom paa, at de her omtalte Sekondlieutenanter ere bleve udnævnte i 1879, og da gjaldt dette Tillæg ikke. Altsaa, jeg kan ikke forstaa, hvad egentlig Meningen er med en Henviisning til, at man nu kan besikke Sekondlieutenanter, om det er den ærede Læzers Mening, at det ogsaa var Reglen i 1879. Det var 1879, jeg sigtede til ved mine Ytringer om, at man ikke kunde gjøre det, og jeg tror, jeg er fuldt berettiget til fremdeles at paastaa, at den Regel, som er indført ved Tillæget, og som gjælder nu, gjaldt ikke dengang, og at den Myndighed, som Krigsministeren nu har, vedrører aldeles ikke de Forhold, under hvilke disse Sekondlieutenanter ere besiktede. Altsaa den sidste Bemærkning kan jeg ikke tillægge nogen Vægt. Jeg bemærker dette udtrykkelig, fordi jeg derigennem vil væge mig imod, at jeg ved mine Udtalelser om det foreliggende Spørgsmaal skulde have foregrebet Afgjørelsen af, hvorledes Forholdet nu vil stille sig. Det Spørgsmaal vil jeg for mit Vedkommende holde aabent. Jeg vil ikke have udtalt nogen Mening derom, da det ikke foreligger praktisk, men jeg vil blot sige, at, hvad man end vil mene om den Ting, gjælder det ikke de Personer, her er Tale om. Hvad iøvrigt det ærede Medlem bemærkede, gif jo kort og godt ud paa den Betragtning, at naar en Person er værnepligtig, har man ogsaa Ret til at besikke ham til Befalingsmand i Armeen. Det ærede Medlem bemærkede, at jeg konsekvent maatte komme til, at kunde man ikke besikke Vedkommende til Sekondlieutenant, kunde man heller ikke besikke dem til Underkorporal eller Korporal. Det ærede Medlem kan ikke have læst mine Bemærkninger fuldt ud, thi jeg har udtrykkelig fremhævet, at jeg gjorde en Forskiel mellem Underofficerer og Officerer. Med Hensyn til Underofficerer have vi i Indfødsrettens § 5 en Undtagelse, og den har jeg udtrykkelig accentueret. Jeg har sagt, at naar der i § 1 staar „Tjenester og Embeder af hvad Navn nævnes kan“, maa det indskrænkes af Hensyn til Bestemmelsen i § 5, thi der forudsættes det, at Underofficerer behøve ikke at have Indfødsret. Altsaa det er ikke rigtigt, at jeg gjør mig skyldig i Inkonsekventer. Jeg har udtrykkelig sagt, at for Underofficerers Vedkommende gjælder en anden Regel, men jeg har tillige paastaet, at vi ikke i Indfødsretten have nogen Hjemmel til at sige, at man ikke behøver Indfødsret for at kunne besikkes til Officer, thi Officerstjenesten falder ind under de „Tjenester af hvad Navn nævnes kan“, som omtales i § 1, og saa er Spørgsmaalet, om vi have Hjemmel til at undtage dem, idet man uden videre siger, at, naar en Person er værnepligtig, maa man ogsaa kunne besikke ham til Officer. Jeg paastaar, at det er en Slutning, som ikke i nogen Henseende er korrekt. Fordi vi paalagge Nogen den Byrde at skulle forsvare Landet, følger ikke deraf, at vi ogsaa tillægge ham